

DUPĂ PREFAȚĂ

Continui gândurile de acum câțiva ani... între timp, am cunoscut mai bine prietenii și familia lui Ioanid, Vasile și Elena Răscol, care a plecat la Domnul în noiembrie 2021 și Clara Ioanid (nora poetului), care locuiesc în America. Am primit toate manuscrisele originale și multe poze, făcute de Vasile Răscol, care era fotograf în comunism și fotografia color, apoi am găsit proza lui Ioanid, într-un caiet scris de mână cu titlul original *Lucruri vechi și lucruri noi despre Isus*. În plus am obținut drepturile de copyright, pentru poezie și proză, prin bunăvoința celor amintiți mai sus.

În 2022 am publicat cartea *Reformatorii*, unde ca noutate, l-am inclus și pe Ioanid cu 10 poezii comentate, dar și cu comentarii plastice la toate picturile poetului.

În aprilie 2024, în excursia din Bucovina, am regăsit locul de naștere al poetului în satul Comândărești-Răușeni, jud. Botoșani – opisul de la primărie amintește în registru nașterea poetului născut Ioanide, fiul lui Titus și Ecaterinei, frate mai mic al lui Grigore. Surpriza plăcută a fost că atât Eminescu, cât și Ioanid sunt din Botoșani și mai mult, la Stâncești peste dealuri de la Ipotești, a fost tradusă Biblia de către călugărul Cornilescu, la conacul prințesei Ralu Callimachi, între anii 1916-1921. Vedem cum acea zonă, uitată în praful istoriei, a dat nume de valoare, ca Enescu, Porumbescu și cei mai sus amintiți. Doi poeți de geniu, primul, care-a făcut istorie în toate manualele școlare și universități, iar celălalt, mai puțin cunoscut, mai sfios, vine agale și merge cu suflu divin, ajungând să schimbe inimi. Geniul creștin autentic, insuflat de Duhul din cer, aduce nașterea din nou, acea Făptură nouă, pe care Domnul o predicase lui Nicodim, un fruntaș din vechime – Ioan 3.

Ca să ne întregim cunoștințele, trebuie să amintim istoria soților Răscol, în strânsă legătură cu viața poetului. Încă din tinerețe, aceste două familii s-au cunoscut, au fost aproape, ca florile într-un buchet, mergând împreună și în America. Au

reușit, prin protecția divină să scoată din țară manuscrisele lui Ioanid, ca apoi să le tipărească în America. Vasile, după ce a fost închis doi ani, fiind prins cu Biblii – a continuat ceea ce Domnul i-a pus pe inimă, să ajute la răspândirea Vestii Bune, prin toate mijloacele. Prin trenuri, prin gări, ascunse în bagaje, sau în cutiile poștale, dosite printre bagaje în mașinile germane, ascunse prin poduri (la Adunarea Carol Davilla, la Tudor Popescu), prin păduri cu străngeri în miez de noapte și multe peripeții, care nu se mai știu, toate însă fiind ca o răsplată și mergând înainte ca niște prieteni dragi, ce ne așteaptă când vom intra în corturile veșnice (Luca 16.9).

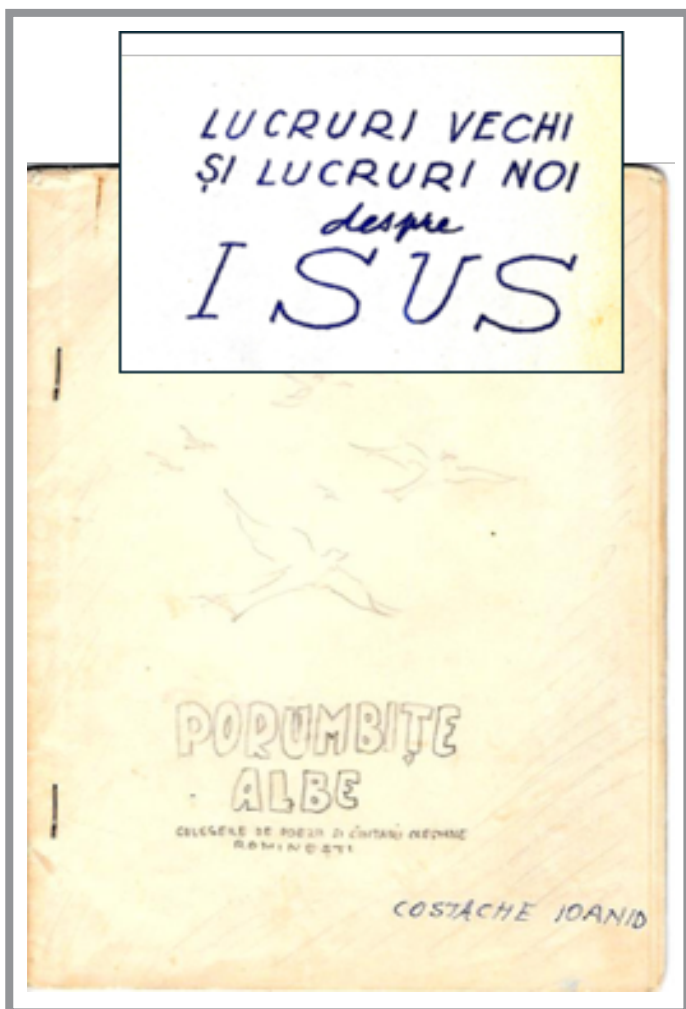
Ei s-au ostenit, hărțuiți de Securitate și au scăpat ocrotiți de puterea Domnului. Aveau prieteni în Germania, câțiva sași plecați de curând – ei riscau și ascundeau Biblii și manuscrise și le treceau granița. Așa au ajuns poeziile-document în lumea liberă și de aici erau trimise cu poșta la Vasile și Elena, care erau deja în America. Aici au găsit alți prieteni, care veneau din Bulgaria comunistă, familia Popov, Haralabie-tatăl și Pavel-fiul, care suferiseră mari persecuții. Tatăl fusese 14 ani închis, ca și Wurmbrand venit în California, a înființat misiunea *Door of Hope* – Ușa speranței. Cu aceștia, Vasile și Elena au tipărit cele două volume care se vând și acum în toate librăriile creștine din țară. Apoi, prin anii '80 au început demersurile cu poetul, care nu era pregătit să emigreze. Soția Elena pleacă la Domnul în 1981, iar el, rămas singur cu fiul Cristian și soția acestuia Clara, pleacă după un an în America.

Poetul ajunge singur, bolnav și slăbit, iar cei tineri vin mai târziu, prin decretul de reîntregire a familiei. Ajunge la Scappoose, în statul Washington, într-un orașel uitat de lume, cu albi americani, care nu știau diferența dintre București și Budapesta. Totuși au găsit prietenie la creștinii din biserica locală, care auziseră de Wurmbrand și martirii din temnițele comuniste.

Noile poezii sunt diverse și unele din urmă arată scrisul tremurând, răpus de boală și singurătate. Câteva sunt greu de

descifrat și le-am mărit cu lupa, alora nu le-am dat de cap... La urmă am pus și două piese regizate pentru serbările din biserici, care așteaptă să fie recitate în grup. Îndrăznesc câteva comentarii la noile poezii. Pozele sunt unicat, din colecția Vasile Răscol, care a fost fotograf la Institutul de Agronomie din București, în perioada comunismului.

Pavy Beloiu, Statele Unite, 2024

*Cartea în proză, și titlul la poezii cu
desenul poetului, care urcă la cer*